Ч. 132. Середа 28 (15) червня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Кабінетна криза. — Коронацийні торжества в Англії.

Нинїшна „Wiener Ztg.“ оголошує отсї відручні письма Цїсаря:

Любий бар. Бінерт! Затверджуючи Ваші внесеня, уділяю в ласцї мому мінїстрови торговлї д-рови Ришардови Вайскірхнерови і мому мінїстрови Ґломбіньскому звільненя з уряду, о котре просили. Рівночасно поручаю тайному радникови, шефови секциї д-рови Вікторови Рельови управу мого мінїстерства зелїзниць.

Ляінц, 24 червня 1911.

Франц Йосиф, в. р.
Бінерт, в. р.

Любий д-ре Вайскірхнер! Прихилюючи ся в ласцї до Вашої просьби о звільненє з уряду мого мінїстра торговлї, висказую Вам за Вашу на сїм становищи, з великим відданєм сповнювану, дуже користну діяльність, подяку і повне признанє. Рівночасно надаю Вам мій ордер Зелїзної Корони I. кляси з увільненєм від такси.

Ляінц і т. д.

Любий д-ре Ґломбіньский! На Вашу просьбу звільняю Вас в ласцї з уряду мого мінїстра зелїзниць і подаю Вам в признаню Вашої з вірним відданєм сповнюваної служби достоїньство тайного радника з увільненєм від такси.

Ляінц і т. д.

Як віденьскі часописи доносять, Цїсар приняв в суботу в віллї „Гермес“ президента обрахункового трибуналу бар. Ґавча на окремій авдиенциї, що тревала 5 квадрансів. Вчера приняв Цїсар бар. Бінерта на авдиенциї, що тревала одну годину. Обі ті авдиенциї були віщунами уступленя кабінету бар. Бінерта, спричиненого вислїдом парляментарних виборів.

Погром християньских суспільників потягнув за собою димісию їх представителя в кабінетї, мінїстра торговлї дра Вайскірхнера. За ним подав ся до димисиї мінїстер зелїзниць др. Ґломбіньский, а вчера зголосив свою димісию президент кабінету бар. Бінерт.

В суботу бар. Ґавч відбув з бар. Бінертом довшу конференцию, після котрої бар. Ґавч вже сего тижня має розпочати переговори з партиями, а коли ті переговори увінчають ся успіхом, наступить его покликанє на президента кабінету.

Що до плянів бар. Ґавча, то, як довідують ся віденьскі дневники, наміряє він утворити тревалу більшість, що має полягати на річевій коаліциї великих партий. Переговори мають виясни ти можливість сотвореня парляментарного кабінету, в котрім були би заступлені Чехи. Новоутворена більшість мала би перевести войсковий закон, реформу фінансів і ин. справи державного значіня, тому не могла би опирати ся на скороминаючих комбінациях. Утворенє парляментарного мінїстерства не тільки не є виключене, але навіть противно, бар. Ґавч власне тому має почати переговори з партиями, щоби довести до сотвореня парляментарного кабінету, який однак був би орґанїчним, спосібним до діяльности тїлом.

Анґлїйска королївска пара прибула передвчера в полудне до Портсмута і удала ся на поклад яхту „Victoria and Albert“. По снїданю удали ся на ревію 172 анґлїйских воєнних кораблїв, в чім 12 дредновтів. В ревії взяли участь воєнні кораблї, репрезентуючі фльоти 17 держав, в тім австро-угорский корабель „Радецкий“. Кораблї витали стрілами переїзджаючий королївский яхт, а залога внесла бурливі оклики. По ревії король приняв на покладї королївского яхту адміралів і висших офіцирів загранична кораблїв.

ТАЙНА.

(З угорского — Коломана Міксата.)

(Конець).

— Ось є, але нащо єї пани?

— Хочу отворити домовину.

— Христе Боже! — скрикнула стара блїднїючи. — Най лиш панї того не роблять.

— Чому не маю того зробити? Хочу ще раз побачити мого чоловіка і ви підете зі мною.

— Я? А хоч би ви менї й цїле село давали!

— Ну, то я піду сама — сказала панї Салдобоші рішучо і пішла з сокирою і малою лямпкою до жалобної комнати. Она приступила до домовини і єї рука не задрожала, коли всунула сокиру в шпару. Віко затріщало, коли потиснула цїлою силою топорище і стало підважувати ся; вкінци відскочило цїлком і упало зі страшним стукотом назад.

Але тепер могла она его легко піднести рукою в гору. Она мусить подивити ся! І підняла віко.

На дворі лютила ся буря і в тій хвили загнав ся до комнати крізь отверте вікно з свистом сильний вітер. Сьвічки погасли, немов би їх потушив чорт, вічний помічник Салдобошія. Але над лямпкою, котру она держала в руцї, не мав він власти, она осьвічувала середину домовини.

Блїда як труп зі зміненим лицем вернула до старої Майґон та мала ще тілько сили, що забила віко домовини.

— Виділи панї? — спитала шепотом стара.

— Виділа. Постелїть менї скоро ліжко, положу ся, мене морозить.

Цїлу ніч лежала в горячцї і дзеленкотїла зубами, з чола котив ся зимний піт.

На другий день був похорон.

Богато знатних родин з околиці з'їхало ся і єго тїло віддано землї, а єго вдова лишила ся на сьвітї, до котрого ще належала.

Коли вже зносила першу жалїбну одїж, нїхто не надїяв ся, щоби молода женщина наділа ще другу і жалїбний дім наповнив ся жениxами.

Нїколи не виглядала гарнїйше як в часї свого вдівства. Стала повнїйша і немов виросла; однако кождий відійшов від неї з гарбузом, хоч сватали єї і богаті і знатні люди.

Цїлий сьвіт дивував ся з єї роботи. Чи не любила жадного, чи може не мала серця? На що она ждала?

Вкінци чванливий Варнава Пеллї найшов причину єї поступованя.

— Ах, який з мене дурак! Та бідна жінка жде певне на мене!

То було чаке просте і природне, що гордий шляхтич навіть не міг зрозуміти, чому він вже давно не прийшов на ту гадку.

Одної недїлї прибрав ся сьвяточно і пішов єї сватати! Салдобоші була гарна жінка, єї посїлість прекрасна, а єї син Николай слабовитий.

Але він не мав щастя, а прецї був то хороший мужчина, широкоплечий, стрункий, з гарним бурим волосєм і ясними очима. Панї Салдобоші подякувала за честь, приймила китицю розмарину, але не заткнула єї нї в волосє ні не пришпилила до грудий, лише поставила в склянку з водою і сказала зі спущеними очима та сумним голосом:

— Я не можу і менї не вільно віддавати ся.

Пеллї завстидав ся; він був вже на все зганьблений. Як мав він тепер показати ся між людий, він, шляхтич без змази, котрого — як сам казав — не поборов ще нї один меч і котрим не погордила нї одна женщина.

Але Бога ради, яку причину могла она мати, що не могла віддавати ся?

Я не можу і менї не вільно! Хто їй заборонив?

Старі жінки шептали собі:

— Небіжчик товаришував з нечистим і єму записав по своїм смерти жінку. Тому панї Салдобоші єсть тепер жінкою чорта.

І на тих словах було трохи правди, бо єї непокоїв безнастанно один чорт: Спомини.

Жила самітно, здалека від людий в своїм домі і лише лїта входили до него. Коли-ж стрітила ся з ким, то була мовчалива і нїколи не згадувала о чоловіцї. Син був для неї всім. Поважний, лагідний хлопець, на котрого лици пробивала ся немов якась тайна, подібний був до старця, вже в дванайцятім роцї можна було в его волосю добачити сиві ниточки.

Мати виховувала его при собі, нїхто не бачив, аби він бавив ся або сьміяв ся, але він знав цїле домашне господарство, як яка женщина. Коли его раз спитали, що він через день робить, відповів:

— О ми маємо тілько клопоту з нашою кухаркою, що годї сказати, треба їй всьо по-

Вибори до Ради державної.

Вчера, як звістно, відбули ся тіснійші вибори в чотирох округах міских всхідної Галичини і однім сільскім та нові вибори в 16 сільских округах.

Доси однако звістні вислїди лише з округів міских і одного сільского, де вибори покінчили ся, та в одного сільского округа, де прийде до тіснійшого вибору. Іменно дали вибори такі вислїди:

А) Округи міскі:

Округ 1. (Львів-середмістє). Голосувало 2469. Др. Ридиґер (катол.) 907, інжинїр Гип. Слївіньский (пост. дем.) 1562.

Вибраний Гип. Слївіньский.

Округ 28. (Стрий-Калуш). Голосуючих 6091. Андрей Морачевский (соц.) 3257, др. Лев Райх (сион.) 2834.

Вибраний Андрей Морачевский.

Округ 30. (Жовква-Рава-Сокаль). Голосувало 6693. Др. Старжиньский (конс.) 2714, др. Штайнгавз (безпартийний) 3980.

Вибраний др. Штайнгавз.

Округ 32. (Бучач-Снятин-Заліщики). Голосуючих 6785. Берн. Штерн (дем.) 3501, др. Рінґель (сион.) 3180.

Вибраний Бернард Штерн.

Б) Округи сільскі.

Округ 57. (Стрий-Сколе-Мединичі). В окрузї Стрий-Сколе-Мединичі вибраний послом в тіснійшім виборі Лев Левицкий (укр.).

Округ 61. (Перемишль-Дубецко-Добромиль). В окрузї 61 вибрані послами Григ. Цеглиньский (укр.) і Волод. Чайковский (конс.).

Округ 64. (Львів-Городок). Голосувало 22.359. Одержали голосів: Абрагамович (конс.) 8443, Йос. Фолис (укр.) 7120, Домбский (люд.) 3083, Ганкевич (укр. соц.) 1595, Яворовский (моск.) 2095.

Буде тіснїший вибір між Абрагамовичем, Фолисом і Домбским.

З прочих виборчих округів нема ще доси нїяких вістий.

Новинки.

Львів, 27 червня 1911.

— **Є. В. Цїсар** приняв оногди по полудни архикн. Франца Фердинанда в віллї Гермес, котрий єму звіт з ходу торжества спущеня на море першого дріднавта „Viribus unitis". Стан здоровля Цїсаря є постійно добрий. По снїданю відбув Цїсар прохід, а по обіді проїздку в повозї по огородї віллї.

— **Свято Найсьв. Евхаристиї** обходжено з великим торжеством у Львові. Соборну службу Божу відправив Впр. о. митрат Білецкий в сослуженю крилошан і Є. корол. Вис. кн. Макса Саского в Преображеньскій Церкві, де явили ся представителї властий правительственних і войскових, университету і політехніки. По службі Божій двигнув ся похід, в котрім крім процесий з усїх руских церков Львова взяли участь тисячі народа, в ринок. При першім престолї уставленім під ратушею міскою відспівав Евангеліє Є. кор. Вис. кн. Макс Саский, відтак рушив похід до дальших престолів коло Ривниці, Товар. „Просьвіта" і коло каменицї Узембли. Призначений до асистенциї 30 пп. з музикою давав приписані сальви.

— **Нові ректори.** Ректором львівского университету вибраний проф. др. Людв. Фінкель, а ректором черновецкого университету проф. теол. Саґін. Деканом правничого видїлу львівского университету вибрано дра Олекс. Долиньского.

— **З зелїзниці.** Дирекция зелїзниць державних у Львові розписала лїцитацию на доставу зелїза вальцованого на рік 1912. Близші услівя і формулярі оферт можна дістати в бюрі IV дирекциї від 1—19 липня с. р. Оферти можна вносити до 20 липня с. р. 12 година в полудне.

— **Смерть в дорожцї.** Робітник Ів. Шальний привіз якось із Люблина до Львова свою 21-лїтну жінку, щоби єї як умово недужу віддати до заведеня в Кульпаркові. Що недужої там не приняли, привіз єї чоловік на інспекцию полициї. Відси відослано їх до комісаряту II дїльницї, але по дорозї померла недужа в дорожцї. Дїльничний лїкар др. Верніцкий сконстатував, що покійна терпіла на епілепсию. Тїло покійної відставлено до інститута судової медицини.

— **Арештоване адвокатского кандидата.** На жаданє одної з віденьских фірм арештувала львівска полиция адвокатского кандидата дра Ем. Г. під закидом обманьства. Арештований отворив був для своєї жінки сальон мод і мав понатягати

казувати, нїчого добре не зробить.

Мати так єго любила, що розпестила єго як дївчину. Пані Салдобоші сама то пізнавала і коли було єму 20 лїт, післала єго до Берлина на университет, щоби пізнав трохи сьвіта і житє.

Але та розлука знищила єї. Єї здоровлє погіршувало ся заєдно і цїла єї вдача змінила ся. Она стала балаклива, відвідувала знакомих і говорила лише о своїм синї Никольцю.

Той писав їй точно кождого місяця листи. Нетерпеливо дожидала мати листів і коли їх вже може сотий раз перечитала, носила їх відтак по всїх шляхотских родинах. З кождого листу вичитувала, як єму подобає ся житє в Берлинї і який він веселий та живий.

Нераз здавало ся, що она трохи несповна розуму, бо говорила найчуднїйші річи. Раз спитала єї одна приятелька, чому не віддала ся другий раз.

— Бо я отворила домовину мого мужа та найшла в ній лиш сїно і камінє.

Другий раз сказала довірочно:

— Велика тайна мого житя придавлює мене, страшна непевність стискає моє серце. Я бояла ся, щоби він не прийшов і надіяла ся що прийде, але все встидала ся, що він не умер.

Люди хитали недовірчиво головами, але не сьміли перечити. Коли-б то хто инший оповідав, то кожде би єму увірило, бо люди вірять легко і в найнеімовірнїйші річи, але що то она сама оповідала, то говорили до себе зі співчутєм:

— Бідна, певне вже стратила розум.

І справдї разом з силами душевними ослабило ся й єї тїло. Коли рожі розцвили, лягла в постіль і вже більше не підвела ся. В часї слабости мала кождого дня нові привиди. То бачила чоловіка далеко в чужім краю з двома веселими дївчатами... які они милі і які подібні до Никольця. То знов в хмарні днї привиджували сь їй страшні річи. Раз бачила, як гнївний цїсар велів єї чоловіка порубати на кусні; а відтак наполоханий своїм вчинком велів вислати фальшиву домовину.

Єї знакомі і приятельки успокоювали єї:

— От вибий собі такі думки з голови, твій чоловік вже давно в земли. Дай-же єму спокійно лежати. Ми всї поволи будем там.

З кождим днем ставало їй гірше, так що Варнава Пеллї і пані Вереш узнали за відповідне написати до Николая в Берлинї, щоби він зараз вертав до дому, коли хоче ще раз бачити свою матір.

По тиждни пані Салдобоші стала сама напирати, аби візвано сина.

Але минав день за днем, а Николай не приїздив. Може була би й умерла, єї сили вже вичерпали ся, але держало єї ще дожиданє. А преці їй був вже спокій так потрібний.

Пеллї з гніву аж не знав що робити, а пані Вереш журила ся, що син приятельки не приїздить. Вкінци по місяци надійшов від него лист. Пеллї отворив єго і читав: „Дорога Мамо! Я Богу дякувати здоров..."

— О тім нема тепер бесїди — крикнув Варнава розгніваний, що він не згадує анї о недузї матери анї о своїм приїздї. Тепер напише єму ще один лист, але острий. Та і на той лист не було відповіди, аж по місяци, коли мати вже умирала.

Він не згадував анї словом о тім, що було, лише зачинав ся знов так як попередний: „Дорога Мамо! Я Богу дякувати здоров..."

Але й она вже тепер була здорова, бо на другий день поховали єї в гробівци Салдобошіх.

По похоронї сказав Пеллї:

— Товариші, а ну погляньмо, чи було що правди на тім, що говорила бідна небіжка.

І оно дійстно було правда. Йосифа Папа Салдобошія не було в домовинї, там лежало лиш сїно і камінє і то камінє пригнїчувало душу бідної женщини двайцять два роки.

— Я того так не пущу — сказав Пеллї, коли ішли з кладовища до дому. То надто страшна річ.

— Щож великого — відповів другий — він обманив жінку і більше нїчого. Може єго трупа поховали де у Відни потайки.

— Але то не всьо — відповів Пеллї в роз'яреню. — Або моя честь не значить нїчого? Коли б він був лежав в домовинї, то я був би нїколи не дістав гарбуза!

— То правда — відповіли єго товариші.

— Але я то так не пущу. Варнава Пеллї не дасть з себе робити дурня.

А що небіжка установила єго в своїм завіщаню опікуном сина, то єго першим дїлом було упорядкувати спадщину. Він написав знов до Берлина, щоби Николай приїздив і обняв спадщину по матери. На куверті приписав під адресою: „Скоро, дуже скоро". Але відповіди знов не було, лише по місяци прийшов лист адресований до матери і зачинав ся від слів: „Дорога Мамо. Я Богу дякувати здоров"...

Тепер вже не знав Пеллї, що має о тім гадати і вибрав ся з приятелем до Берлина. Кілька тижднїв слїдили за Николаєм, заки о всїм дізнали ся.

Николай Салдобоші вже не жив. Перед півтора роком застрілив ся. Чи така вже була єго доля, чи тяжило на нїм проклятє? Хто то міг знати. Єго шкільні товариші оповідали, що він раз стрітив на улици якогось старого чоловіка і поблїдши крикнув:

— То мій отець!

На замітку товаришів, що єго отець вже давно помер, здвигнув він плечима, побіг за тим чоловіком і став з ним говорити. Відтак зник на кілька днїв. Постановив умерти, але не сказав о тім нікому. Передпослїдного дня написав яких пятдесять листів і передав їх свому найліпшому приятелеви.

— З тих листів — сказав — посилай що трийцять днїв один моїй добрій матери.

І так діставала бідна жінка ті листи і хвалила ся у знакомих, який він веселий та як уживає житя!

Нещастна женщина. Які дивні дороги того житя! Тепер мала похороненого чоловіка, котрий ще може жив і живучого сина, що вже давно умер.

Але Пеллї постановив собі за всяку цїну віднайти живучого. Скоро лише вернув до дому, подав довгу жалобу до жупаньского уряду, щоби вислїджено місце перебуваня Йосифа Салдобошія і примірно єго покарано, бо той безбожний чоловік, тиран своєї родини, не лиш удавав смерть і збезчестив церков, котра велїла своїм слугам похоронити єго, але він опоганив і сьвяту землю на кладовищи, бо єго домовина пуста, як то може посьвідчити цїле село.

Власть зарядила зараз слїдство і пересьвідчила ся, що то всьо неправда. Але коли відтак доказано, що Пеллї таки написав правду, розважило собі високе жупаньство річ инакше і, з уваги на то, що трупа привезено тодї на тайний приказ, рішила: що то вправдї дуже дивна і загадочна історія, але оно таки не яло ся розслїджувати єї цїлком подрібно.

Що тепер зробив Пеллї? І що я маю робити? Я не розслїджую дальше і піддаю ся рішеню хвального комітату.

богато фірм на товари. Др. Г. відставлять до карного суду.

— Покусане недужою на скаженину. В неділю привезено до Львова з провінциї недужу на скаженину жінку. При виношеню її з вагона покусала недужа пакера, а відтак вахмайстра поліциї Лотоцкого. Остаточно удало ся унерухомити нещастну, відтак відвезено її до шпиталю, де небаром померла. Лотоцкого вислала дирекция поліциї до заведеня професора Буйвіда в Кракові.

— Справа Козловскої. Слїдство ведене против Мариї Козловскої, підозріної о убийство Весьоловского, ще не покінчене. Козловска сидить тепер у вязниці при ул. Баторня. Якийсь час перебувала она в шпиталі карного заведеня. У неї розвила ся в високій степени істерия і ізза сего піддадуть її відай оглядинам психіятрів. До вини Козловска не признає ся, все каже, що Весьоловский сам стріляв. Розправа против Козловскої відбуде ся мабуть у вересни.

— Нагла смерть. В неділю в ночи помер у Львові нагло на аневризм серця в 46 р. житя др. Адольф Лілїен, шеф відомої банкової фірми Сокаль і Лілїен. Др. Лілїен обняв сей реномований банковий дім по батьку і він єго самостійно та розширив значно. Полишив жінку, сина і дві дочки.

— Експльозия збірника при пробі. В Станиславові в „Касі ощадности" наступила експльозия збірника, якого доставила одна з львівских фірм. Він мав видержати тиснене 6 атмосфер, тимчасом підчас проби не видержав тисненя 4 атмосфер і котел пук. В пивници було кілька осіб, але що кітлом кинуло в гору, то нїхто не потерпів тяжких поранень. Вибило лише стелю й долївку. При бюрку сидів в комнаті рахмістр Білиньский і ним кинуло у воздух, а падаючи тяжко потовк ся і зазнав нервового потрясения. Манїпулянтка, що сиділа невподалїк вийшла цїло. На місци зібрала ся судова комісия.

— 5 літ тяжких робіт за 10 фенїгів. В Ополї на Шлезку, засудив суд присяжних шевця Августа Кромніка на 5 літ тяжких робіт за рабунок. Кромнїк, стрінувши 16 лютого с. р. на дорозі 13 лїтну дочку кольонїста Бека і побачивши, що она має в руках 10 фенїгів, вирвав їй насильно з рук гріш, а відтак утік, але єго зловили.

— Родинна трагедия. З Обертина доносять: Стар. стражник скарбовий Корнило Дрогомирецкий задусив свою жінку, з якою повінчав ся допера 29 м. м., а відтак побіг на ринок і кинув ся стрімголов до кирниці, яка стоїть в ринку в Обертині де утонув ся. Що було причиною сеї страшної драми, не знати.

— Учительскі іспити в середних школах. П. Мінїстер просьвіти ґр. Штірк видав нове розпорядженє що до учительских іспитів в середних школах і жіночих лїцеях. Розпорядженє то опирає ся на бажанях, висказуваних учителскими кругами, і на вислїдах конференциї фахових знавців, улаждженої в лютім с. р. в Міністерстві просьвіти. Увзглядненo в нїм також змінені наукові пляни для середних шкіл. Розпорядженє, як сказано, обовязує також учительство жіночих лїцеїв, бо після дотеперішних досьвідів є бажаним вимагати від наукових сил сих заведень того самого, чого вимагає ся від кандидатів на учителів середних шкіл. Найважнійші зміни в дотеперішних приписах полягають на тім: Найперше показала ся потреба зміни в уґрупованю іспитових предметів, так пр. латину сполучено з одну фахову ґрупу не лише з грецкою мовою, але також з кождою мовою живою, обнятою науковим пляном, а викладова мова творить ґрупу в сполуці з нашою живою мовою або історнєю. Географія може лучити ся в ґрупу з природничими науками, фільософія майже з кождим предметом, з которого відбуває ся іспит. Зате усунено ґрупу, в котрій головним предметом була викладова мова а побічними предметами латина й грека. Т. зв. побічні предмети пересунено на дальший плян, а їх число обмежено.

Учительскої кваліфікациї має ся набувати тепер не лише, як доси, для ґімназий або реальних шкіл або жіночих лїцеїв, бо ґрупи предметів і вимоги для всїх типів є однакові. Для лїпшого приспособленя учительских кандидатів в педаґоґічним напрямі, вводить нове розпорядженє на місце дотеперішних кольоквій окремий вступний іспит з фільософії і педаґоґіки, який має ся складати вже по укінченю V. курсу студий. Що до іспитів з поодиноких дисциплїн, а то з обсягу природничих наук, признано потрібним поглубити їх в науковім напрямі. Зате деякі приписи, що являють ся прикрими для кандидатів, заступлено иншими, які улекшують іспит. В обсязі живих мов, головнож мови викладової, покладено сильнійший натиск на їх практичне опановане. В реальних відділах розпорядженє кладе більший нїж доси натиск на ляборatорийні вправи, особливо фізикальні експеріменти. Взагалі висунуло ся значно наперед практичне вишколене в часі приготовань до іспиту і підчас него. Функцийний період іспитових комісий розтягнено на три роки, а обсяг їх діланя значно розширено. Тепер кождий кандидат має, коли се тільки можливе, по зложеню іспиту на учителя середних шкіл ходити до педаґоґічної семинариї середних шкіл, щоб набути інтензивнїйшого педаґоґічно - дидактачного образованя. Такі семинариї мають повстати при деяких середних школах в містах, що мають університет, а також в инших містах, де находить ся університет. Побіч того розширего року проби буде удержаний дотеперішний рік проби для кандидатів, котрі не можуть учащати на однорічний пробний курс. Але й в тім типі року вводить розпорядженє ріжні модифікациї, що мають на меті лїпше, нїж доси бувало, оизобразоване кандидатів також в практично-учительскім напрямі. Тим способом нове розпорядженє має на увазі більші вимаганя науки та нових наукових плянів, а також практичні потреби школи і хоче довести до полїпшеня науки та вихованя в середних школах. До вияснення і доповненя поодиноких точок нового іспитового розпорядженя, яке небавком буде оповіщене у „Вістнику державних законів", буде видане також екзекутивне розпорядженє.

— Поклик о поміч. З Дрогобича пишуть нам: Дня 21 с. м. завязав ся тут горожаньский ратунковий комітет в цїли несеня помочи бідним жертвам і полишеним вдовам і дїтям жертв кровавих подій з дня 19 червня с. р. при виборах до державної ради. Членами комітета є: др. Адам Пілецкі, ц. к. радник судовий; др. Ізидор Вільдер, лїкар; др. Бронислав Лявтербах, адвокат; др. Жиґмонт Кляйнберґ, адвокат; Ізидор Копціньский, ц. к. судия; Філярет Грабовеньский, ц. к. судия повітовий; др. Жиґмонт Елясевич, лїкар; Казимир Терлїковский, ц. к. судия; Мариян Вельожиньский, інжинїр; др. Маврикий Пехман, адвокат; др. Юліян Сьокало, адвокат; Константин Дуб, ц. к. судия, др. Маврикий Рапапорт, адвокат; др. Абрагам Бакенрот, адвокат. Головою сего ратункового комітету вибрано п. дра Ізидора Лявтербаха, а скарбником і секретарем п. дра Маврикія Рапапорта, адвоката в Дрогобичи. Жертви приймає наша редакция і відошле їх до ратункового комітету.

Телеґрами.

Відень 27 червня. Як довідують ся віденьскі часописи, б. мінїстер др. Вайскірхнер наміряє тепер старати ся о президентуру м. Відня. В тій цїли мав би дотеперішний бурмістр Наймаєр уступити і зробити місце дрови Вайскірхнерови.

Відень 27 червня. Вчера в мінїстерстві зелїзниць пращали урядники уступаючого мінїстра др. Ґломбиньского.

Париж 27 червня. Президент Фаллієр приймив димісию кабінету Моніса і поручив утворене нового кабінету дотеперішному мінїстрови Келльо.

Астрахань 27 червня. В кирґизких степах проявила ся чума.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди посшішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{22}**, 5^{50}, 7^{30}, **9**, 10^{15}, **1^{30}**, **2**, 5·48, 7^{15}†) **8·25**, 9^{50}.

†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10^{10}†), 10^{30}.

†) з Красного.

З Черновець: 12^{05}, 5^{45}†), 8·05, 10·25*), 2^{05}, 5·52, **6^{26}**, 9^{34}

*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.

§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·55**, 5·16, 10·13, 9·52†)

†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).

*) З Винник. §) З Винник в суботу і неділю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.

*) до Ряшева, §) від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.

†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, 9·37, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.

*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.

§) Від $^{18}/_{6}$ до $^{10}/_{9}$ включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).

*) до Рави руської (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{00}.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, 9·09, 11·33.

†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)

*) До Винник. §) До Винник в суботу і неділю.

За редакцию відповідає: Адам Крехoвецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).